

Sygn. akt IV CO 156/21

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 sierpnia 2021 r.

na skutek wniosku M. M. i R. M.

w przedmiocie przekazania sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w O.

sygn. akt: DZK [...], [...] innemu sądowi równorzędnemu,

odrzuca wniosek.

UZASADNIENIE

M. M. i R. M. wystąpili na podstawie art. 44¹ § 1 k.p.c. o przekazanie sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Wydziałem Ksiąg Wieczystych w O. (sygn. akt Dz Kw [...], [...]) Sądowi Rejonowemu w W..

Na poparcie wniosku argumentowali, że pozostają w sporze z prezesem Sądu Rejonowego w O. - W. U., za przekazaniem sprawy do innego sądu równorzędnego przemawia zatem dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy może przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z sądem występującym, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego. O przekazanie sprawy może wystąpić sąd właściwy (art. 44¹ k.p.c.).

Podmiotem uprawnionym do wystąpienia do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy sądowi równorzędnemu jest zatem wyłącznie sąd przed którym toczy się postępowanie, uprawnienie to nie przysługuje natomiast stronie, jak również Sąd Najwyższy nie może działać w tym zakresie z urzędu (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2020 r., V CO 84/20, niepubl., z dnia 24 lutego 2021 r., IV CO 11/21, niepubl., i z dnia 23 kwietnia 2021 r., I CO 37/21, niepubl.). Strona (uczestnik) może natomiast zwrócić sądowi - przed którym toczy się postępowanie - uwagę na okoliczności mogące przemawiać za potrzebą skorzystania z kompetencji przyznanej mu w art. 44¹ § 2 k.p.c.

Ponadto, w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Wniosek został sporządzony bez zachowania tego wymogu, co skutkowałoby jego zwrotem bez wzywania do usunięcia braków (art. 130 § 5 k.p.c.), gdyby nie to, że jest on - z przyczyn wyżej podniesionych - niedopuszczalny, co uzasadniało jego odrzucenie (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2021 r., II CZ 5/21, niepubl.).

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.